

Kamre — og han grebes af en ham ellers uvant Utaalmodighed. Det var ikke, fordi han paa nogen Maade misundte et Menneske som Dyhring, der i hans Øjne var en halvt foragtelig Person, en Slags Alfons hos den store Skøge Bysladderer eller den offentlige Mening. Men det harmede ham, at en saadan ussel Avisskriver allerede havde naaet en Uafhængighed og Magtstilling, som han selv endnu kun kunde drømme om.

Endelig kom Dyhring ind: lille og spændstig, — en Taagænger — klædt i chokoladefarvede Benklæder, Safianstøfler og en kort, kraprød Hjemmejakke med sorte Silkeopslag.

„Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste, Hr. Sidenius?“ spurgte han som den, der var vant til at modtage Ansøgere. „Vil De ikke tage Plads.“

Disse to omtrent jævnaldrende unge Mænd, der satte sig der overfor hinanden, hver i sin himmelblaa Silkelænestol, og kastede Benene overkors, havde trods al ydre Ulighed ikke saa lidt tilfælles. Otto Dyhring var ligesom Per et hjemløst Barn. Han var Søn af en forgældet og udsvævende Officer, der efter faa Aars Ægteskab havde lagt sin Kone i Graven og siden var død for egen Haand. Slægtninge i Provinsen havde givet ham Naadsensbrød, og atten Aar gammel var han kommen til København som Student, fattig og forsømt, men — ligesom Per — opfyldt af de dristigste Forventninger og fast besluttet paa for enhver Pris at gøre sin Lykke og skaffe sig Oprejsning for Barnedomstidens Afsavn og Ydmygelser. Med en soldatermæssig Koldblodighed, der ikke kendte til Anfægtelser, og med en instinktsikker Fornemmelse af, hvor Aladdinslampen for Tiden laa skjult, havde han kastet sig ind i Journalistiken, der netop i de Aar efter udenlandsk Mønster havde brudt Politikens Overmagt og lagt Hovedvægten paa et mangfoldigt, literært bearbejdet Nyhedsstof. Uden særlig mærkelige Evner som Skribent men med de Uinteresseredes vevre Smidighed havde han — støttet af et Ydre, der behagede Kvinderne — hurtig opnaaet en indflydelsesrig Stilling ved et af Hovedstadens toneangivende Blade og udnyttede den hensynsløst, ganske ubekymret af Borgerskabets Fordømmelse. Allerede fra sit enogtyvende Aar havde han haft